

Arrest

nr. 347 728 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders X en X, op 16 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 17 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 4 juni 2024, samen met zijn ouders en broers. De volgende dag verzoeken verzoekers ouders om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in verzoekers naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 20 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers ouders tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 maart 2025 worden deze beslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 322 946. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 24 maart 2025 dienen verzoekers ouders in hoofde van verzoekers broer, P. S., een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 september 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Bij arrest nr. 339 449 van 14 januari 2026 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 3 juni 2025 dienen verzoekers ouders in hoofde van verzoekers broer, N. S., een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Bij arrest nr. 342 569 van 9 maart 2026 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 20 november 2025 dienen verzoekers ouders in hoofde van verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2026 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, S. A. (°04/05/2013), verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Tbilisi, waar je steeds woonde.

Ongeveer twee maanden voor je vertrek werden je broers achtervolgd door onbekende mannen die in het zwart gekleed waren. In diezelfde maand sprak een onbekende persoon je broer aan en vroeg hem om mee te wandelen, waarop je broer wegliep. Eenmaal kwam er een persoon in je tuin, wat je oma en vader toen gezien hadden.

Op 04/06/2024 vertrok je met je ouders en twee broers uit het land. Je ouders dienden een dag later een verzoek om internationale bescherming in en ontvingen van het CGVS een weigeringsbeslissing op 23/09/2024, waartegen ze in beroep gingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 25/10/2024. De RvV velde op 07/03/2025 een arrest dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Jij diende een verzoek om internationale bescherming in op 20/11/2025. Bij terugkeer naar Georgië vrees je dat onbekende mannen ook jou zullen achtervolgen. Verder geef je aan dat je ouders tegen de huidige regering zijn en daardoor problemen kregen.

Ter staving van je verzoek leg je je originele paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit je dossier blijkt vooreerst dat je minderjarig was toen je je verzoek om internationale bescherming deed, en op het moment van je gehoor op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud verricht door een Protection Officer die gespecialiseerd is in het horen van minderjarigen, in het bijzijn van je advocaat, die gedurende het volledige onderhoud aanwezig was en in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op de motieven die door jouw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming naar voor werden gebracht, namelijk dat ze tegen de regering zijn en daardoor problemen hebben gekregen (CGVS, p. 5). Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake de verzoeken van je ouders door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en de RvV bevestigde deze beslissingen van het CGVS. De beslissingen in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming zijn bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, wordt verwezen naar hun beslissingen en de arresten, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier. Bijgevolg vormen dit geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

In verband met jouw verklaringen over de onbekende mannen die jouw broers zouden achtervolgd hebben, over de persoon die je broer aansprak en de persoon die in jouw tuin was, stelt het CGVS vast dat over de geloofwaardigheid hiervan ernstige twijfels rijzen en je hiermee onvoldoende een actuele vrees hardmaakt. Enerzijds heb je geen idee wie deze personen waren en kan je amper informatie geven over de voorvallen, waarmee ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan (CGVS, p. 4-5). Anderzijds blijkt uit niets dat indien deze incidenten zich toch hebben voorgedaan, het personen betreffen die jullie viseren en dit bij terugkeer opnieuw zullen doen. Indien ze jullie werkelijk viseerden, is het niet logisch dat ze louter een keer jouw broers achtervolgden en aanspraken en er één keer iemand in de tuin was, en dit enkel twee maanden voor jullie vertrek. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw vrees door deze incidenten.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Het paspoort dat je voorlegde wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Jouw paspoort bewijst enkel jouw identiteit die niet ter discussie staat.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een manifestatie appreciatiefout aan en beroept hij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6, 16, 22 en 28 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en voorzorg" en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting inzake bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, waarbij hij ook wijst op de korte duur van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), herhaalt verzoeker de verklaringen die hij aflegde toen hij zelf gehoord werd bij het commissariaat-generaal

en meent hij dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn persoonlijke situatie, die zowel in feite als in rechte verschilt van die van zijn ouders. Hij benadrukt dat hij als minderjarige en volledig afhankelijk van zijn ouders Georgië verliet, waardoor redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij gebeurtenissen op dezelfde manier kan duiden, structureren of bewijzen als een volwassene. Eveneens stelt hij dat zijn leeftijd en kwetsbaarheid ook relevant zijn voor het bepalen van het risico bij terugkeer daar kinderen in een context van intimidatie per definitie een gemakkelijker doelwit vormen en minder mogelijkheden hebben om zich te beschermen of hulp te zoeken. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij, ondanks zij hier geen rekening mee hield in de bestreden beslissing, toch besloot tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. In deze voegt hij nog toe dat van hem verlangen dat hij de dader kan identificeren, hij de onderliggende politieke motieven begrijpt of een analytisch verband kan leggen met de situatie van zijn vader, neerkomt op het toepassen van een narratieve en bewijsrechtelijke standaard voor volwassenen. Bovendien meent hij dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet geenszins toelaat dat de niet-ontvankelijkheid automatisch wordt uitgesproken of met een stereotype motivering wordt verantwoord. Hij hekelt dan ook dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot het stellen dat zijn relaas grotendeels steunt op de motieven van zijn ouders, zonder een daadwerkelijke analyse te maken van wat hij zelf persoonlijk verklaarde, noch toe te lichten waarom die elementen irrelevant zijn in het licht van de criteria van internationale bescherming. Voorts herhaalt hij de door hem afgelegde verklaringen en stelt hij dat deze geen abstracte herhaling zijn van het relaas van zijn ouders, doch wel concrete feiten die rechtstreeks door een kind werden waargenomen en die kenmerkend zijn voor een klimaat van geleidelijke intimidatie tegen het gehele gezin. Hij besluit in deze dat, zelfs wanneer een conflict zijn oorsprong vindt in de situatie van de ouders, dit wel nog kan leiden tot daden van bedreiging of intimidatie die rechtstreeks tegen de kinderen zijn gericht, hetgeen volstaat om in hun hoofde eigen feiten vast te stellen. Verder betoogt verzoeker dat zijn verklaringen ook interne bevestiging vinden in de verklaringen die zijn broers aflegden in het kader van hun beschermingsverzoeken, waarbij zijn broer N. S., gelet op zijn leeftijd, gelijkaardige feiten op een meer gestructureerde manier kon verwoorden. Tot slot oppert verzoeker nog dat de beknoptheid van de bestreden beslissing bevestigt dat er geen enkel daadwerkelijk, individueel en begrijpelijk onderzoek werd gevoerd over de elementen die hij aanbracht.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Ten eerste benadrukt verzoeker in dit verband zijn kwetsbaarheid. Wat betreft de beoordeling van de bijzondere procedurele noden en zijn minderjarigheid, betoogt hij dat procedurele waarborgen niet hetzelfde zijn als een inhoudelijke verwerking van zijn minderjarigheid bij de beoordeling van zijn verzoek en meent hij dat de verwerende partij altijd concreet moet aantonen dat de jeugdige leeftijd van een verzoeker daadwerkelijk werd meegenomen, zowel bij de beoordeling van de verklaringen als bij de (toekomstgerichte) risico-inschatting. Verzoeker meent dat minderjarigen feiten niet percipiëren, ordenen en verklaren als een volwassene, zij zelden de waaromvraag kunnen beantwoorden en hun relaas vaak zal bestaan uit concrete indrukken, fragmenten en randdetails die net typisch zijn voor de intimidatie van kinderen. Volgens hem moest de verwerende partij rekening houden met zijn leeftijd, ontwikkelingsniveau en persoonlijke elementen bij de vraagstelling en de beoordeling van zijn verzoek en diende het risico te worden beoordeeld vanuit het eigen profiel van het kind, met een kind-specifieke bewijs- en geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker vervolgt dat hij thans nog minderjarig is en ten tijde van de problemen slechts elf jaar oud was, waardoor zijn verklaringen noodzakelijkerwijs eenvoudiger, fragmentarischer en afhankelijker zijn. Onder verwijzing naar door hem afgelegde verklaringen, stelt hij dat hij zijn vrees op een kinderlijke en nuchtere wijze uiteenzet en deze koppelt aan concrete waarnemingen van achtervolging en benadering in zijn directe leefomgeving. Hij meent dat het net dergelijke kleine feiten zijn die bij een minderjarige de primaire dragers zijn van geloofwaardigheid en dat het hier gaat om waarneembare gedragingen die passen binnen een dreigingspatroon, zonder dat het kind de dader of het motief kan identificeren. Door bij verzoeker een precisienorm te hanteren zoals bij volwassenen, met name verwachten dat men de identiteit van daders kent, politieke en politionele motieven kan omschrijven en een logische reconstructie van causaliteit te verwachten, begaat de verwerende partij een methodologische fout. Bovendien benadrukt verzoeker in deze de intra-familiale coherentie, die zichtbaar wordt door de complementariteit van zijn verklaringen en die van zijn familieleden en dit naargelang hun leeftijd. Hij bespreekt vervolgens zijn eigen verklaringen en vergelijkt deze met de verklaringen die zijn broer, N. S., aflegde in het kader van zijn beschermingsverzoek. Hij besluit dat de coherentie tussen hun verklaringen niet in een identieke woordkeuze zit, doch wel in enerzijds de gedeelde feitelijke kern van achtervolgingen, benadering en intrusie en anderzijds het feit dat verzoeker dit alles kernachtig formuleert en zichtbare prikkels formuleert, terwijl zijn oudere broer alles beter kan kaderen en contextualiseren.

Ten tweede meent verzoeker dat er sprake is van een geïdentificeerde politieautoriteit als potentiële dader van vervolging, waardoor niet kan gesteld worden dat hij aanspraak maakt op nationale bescherming en zijn vrees objectief gerechtvaardigd is. In deze betoogt hij dat zijn broer N. S. uitdrukkelijk K. P. aanwees als persoon die hij vreest in Georgië en dat deze naam niet uit het niets komt, daar bronnen bevestigen dat hij adjunct-directeur is binnen de politie van Tbilisi. Voorts oppert hij, onder verwijzing naar algemene informatie, dat K. P. een politieautoriteit is die reeds betrokken was bij onrechtmatig optreden, namelijk het belagen van een journaliste. Volgens verzoeker is er recent vaker sprake van dergelijke situaties waarin journalisten op verschillende manieren geïntimideerd werden en ondersteunt deze context van straffeloosheid en misbruik, die door hoge politieambtenaren wordt gedoogd of zelfs aangestuurd, zijn specifieke vrees voor deze hoge

officier die hem als doelwit van intimidatie of vergelding kan gebruiken. Ook stelt hij dat, gelet op het feit dat zijn belager geen privépersoon is, dit betekent dat hij niet op nationale bescherming kan rekenen. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij vreest dat deze persoon drugs bij hem zou plaatsen om hem te laten arresteren en dat deze methode van valse beschuldiging via drugsplanting vaak voorkomt in Georgië, zoals blijkt uit algemene informatie waarnaar hij verwijst. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn situatie als minderjarige niet kan worden gelijkgesteld aan die van zijn ouders, daar hij gerichte en persoonlijke vormen van intimidatie aanhaalt. Hij citeert in deze uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Hij besluit dat deze elementen samen een coherente en niet-hypothetische dreiging vormen die een louter afgeleide vrees overstijgen. Wat betreft het feit dat verzoeker de concrete politieautoriteit niet zelf bij naam aanduidt, benadrukt verzoeker dat zijn verklaringen kind-specifiek en in samenhang met de verklaringen van zijn gezin moeten worden beoordeeld. Tevens meent hij dat hij de politieke dimensie die door zijn gezin werd aangehaald wel degelijk expliciet bevestigt. Hij onderstreept andermaal dat de door zijn gezin aangeduide politieautoriteit ook objectief identificeerbaar is en dat de vrees voor een mechanisme van *framing* via drugs niet louter speculatief is. Ook voegt hij toe dat zijn eigen verklaringen concrete en persoonsgerichte signalen van surveillance en benadering bevatten, die het risico voor hem identificeren binnen het gezinsconflict. Hij besluit dat de combinatie van zijn eigen verklaringen, de door zijn broer genoemde politieactor met macht en de objectieve context een risico in zijn hoofde aantonen en dat, gelet op het statuut van de potentiële dader, er voor hem geen interne bescherming bestaat.

Ten derde meent verzoeker dat er *in casu* sprake is van drie convergerende vervolgingsgronden. Hij verduidelijkt dat de eerste vervolgingsgrond is gebaseerd op een mechanisme van persoonlijke vergelding op zijn vader door zijn kinderen te viseren en dat er dus sprake is van vervolging via afgeleide schade. Verzoeker verduidelijkt dat zijn minderjarige broer N. S. niet geviseerd wordt om wie hij is, maar om zijn vader te treffen, die als vijand van een hooggeplaatste politiemannet beschouwd wordt. Dat hij en zijn broers vrezen het instrument te worden van represailles, is in de geschetste context niet speculatief, daar de feiten een escalatie tonen binnen de familie, waarbij de kinderen reeds voor vertrek zichtbaar in het vizier kwamen en de gevreesde methodes gedocumenteerd zijn. Verzoeker verwijst in deze ook naar de verklaringen die hijzelf en zijn broer N. S. aflegden in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Het concept van indirecte vervolging wordt, aldus verzoeker, erkend door de Raad en in het vluchtelingenrecht in het algemeen. Hij voegt hier nog aan toe dat hij een kanaal voor represaille wordt, dat zijn vader wordt gestraft door hem te treffen, dat de familiale band in een context van politieke oppositie het risico op intimidatie of manipulatie door de autoriteiten vergroot en dat hij hierdoor rechtstreeks is blootgesteld aan concrete bedreigingen. Tevens is er sprake van een toegeschreven politieke overtuiging, daar zijn familie gezien wordt als tegenstanders van de partij Georgische Droom. In deze verwijst hij naar zijn verklaring, alsook deze van zijn broer, N. S., dat zijn familie geen aanhanger is van de regerende partij. Luidens het verzoekschrift is dit in het huidige Georgische klimaat geen neutrale uitspraak en documenteren verschillende internationale rapporten, die hij ook aanhaalt, systematische druk en repressie tegen wie als kritisch tegenover de machtshebbers wordt beschouwd. Verzoeker stelt dat hij, zelfs zonder een uitgesproken eigen mening te hebben geuit, geviseerd wordt omwille van de politieke perceptie van zijn familie. Verder stelt hij dat de derde vervolgingsgrond is gebaseerd op familie-identiteit en het historisch verzet van zijn familie tegen Rusland als sociaal kenmerk. Hij verwijst in deze naar de verklaring van zijn broer N. S. dat zijn grootvader destijds vocht tegen de Russische inmenging. Hij meent dat het voor de hand ligt dat zulke historische en politieke breuklijnen niet door hemzelf gedragen hoeven te worden om toch aan hem te worden toegeschreven. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt hij dat de herinnering aan het conflict met Rusland een polariserende factor blijft in Georgië. Hij meent aldus dat hij tot een sociaal identificeerbare groep behoort op basis van een gedeelde familiegeschiedenis van verzet. Verzoeker besluit dat deze drie vervolgingsgronden niet losstaand zijn, maar elkaar versterken en een samenhangend risico creëren.

Tot slot, wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat de situatie in Georgië problematisch is en verwijst hij naar het reisadvies van de Britse autoriteiten voor Georgië. Tevens verwijst hij in dit verband naar zijn uiteenzetting inzake de vluchtelingenstatus, waaruit minstens een risico op ernstige schade, zijnde onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn broer N. S. bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, de artikelen 8 en 9 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest, de artikelen 6, 16, 22 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 *in casu* geschonden acht. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker geeft evenmin aan op welk beginsel hij doelt waar hij zich, benevens op het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, beroept op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ook preciseert hij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 10, lid 3, b), van de richtlijn 2013/32/EU, merkt de Raad nog op dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in die zin in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en in een aangepaste behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.6.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoeker

afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, in aanwezigheid van zijn advocaat en met een tolk die het Georgisch machtig is. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de inhoudelijke beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad dienstig naar hetgeen hierover verder wordt gesteld, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal rekening hield met zijn minderjarigheid in het hoofdargument van diens beoordeling. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door *in casu* te oordelen dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit je dossier blijkt vooreerst dat je minderjarig was toen je je verzoek om internationale bescherming deed, en op het moment van je gehoor op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud verricht door een Protection Officer die gespecialiseerd is in het horen van minderjarigen, in het bijzijn van je advocaat, die gedurende het volledige onderhoud aanwezig was en in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er op procedureel vlak voldoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid,

Daarentegen oordeelt de Raad dat verzoeker deels kan gevolgd worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat zijn verzoek inhoudelijk beoordeeld werd alsof hij een volwassene is en dus insinueert dat zijn verzoek onvoldoende vanuit zijn perspectief als minderjarige werd onderzocht. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt dat, hoewel er onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid bij een toekomstig deel van de beoordeling van zijn verklaringen, er wel afdoende rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid in het overige deel, dat voldoende zwaarwichtig is om de bestreden beslissing te dragen.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van zijn beschermingsverzoek.

2.3.7. Verzoeker, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 januari 2026, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt “*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*” De ouders van verzoeker dienden op 5 juni 2024 elk een verzoek om internationale bescherming in. In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift insinueert, werden deze verzoeken op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet eveneens ook in verzoekers naam, als vergezellende minderjarige, ingediend. Uit niets blijkt dat dit niet het geval zou zijn geweest. Dat kinderen een sociale groep vormen die door het Verdrag van Genève worden beschermd, doet hier – los van de correctheid van deze stelling – geen afbreuk aan. Op 20 september 2024 beslist de commissaris-generaal, zowel ten aanzien van verzoekers moeder als vader, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 maart 2025 worden deze beslissingen bevestigd door de Raad bij arrest nr. 322 946. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld. Deze beslissingen en beoordeling zijn, zowel ten aanzien van verzoekers ouders als verzoeker zelf, bijgevolg definitief.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. De Raad stelt, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voornamelijk verwijst naar de problemen van zijn vader, die zijn ouders reeds aanhaalden naar aanleiding van hun beschermingsverzoeken. Concreet verklaarde verzoeker dat zijn broers voor het vertrek van het gezin uit Georgië verschillende keren werden aangesproken of achtervolgd en dat er eens een persoon in hun tuin kwam, hetgeen werd opgemerkt door zijn oma en vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Hoewel verzoeker niet uitdrukkelijk de link legt tussen deze persoonlijke problemen en de problemen van zijn ouders, kan dit wel worden afgeleid uit het geheel van de voorliggende

elementen. Zo blijkt zowel uit arrest nr. 339 449 van 14 januari 2026 en arrest nr. 342 569 van 9 maart 2026, waarin uitspraak gedaan werd over de beroepen tegen de negatieve beslissingen inzake de verzoeken om internationale bescherming van zijn broers, als uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zijn broer N. S. aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, die door verzoeker bij zijn verzoekschrift werden gevoegd (stuk 2, bij verzoekschrift), dat verzoekers broers diezelfde feiten aanhaalden en uitdrukkelijk koppelden aan de problemen van hun vader. Bovendien blijkt dat verzoeker zelf ook melding maakt van de problemen van zijn ouders, zonder dat hij hier enige verdere verduidelijking over kan geven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). In die zin, en zeker gelet op zijn leeftijd, is het niet vreemd dat hij zelf de link legt tussen de door hem aangehaalde incidenten en de problemen van zijn ouders.

In deze merkt de Raad op dat de beoordeling van de verzoeken van zijn ouders – waarin naar voren komt dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt over het politiek profiel van verzoekers ouders en de daaraan gekoppelde vrees, dat hun relaas niet geloofwaardig is en dat zij minstens niet aannemelijk maken dat zij zich niet kunnen beroepen op nationale bescherming – definitief is. Aldus, waar hij zich uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun beschermingsverzoeken, *i.e.* de problemen die verzoekers vader beweert te hebben omdat hij zich, voornamelijk tijdens zijn werkzaamheden bij de Georgische inlichtingendiensten, uitsprak tegen het Georgische en Russische overheidssysteem en ook een familiegeschiedenis heeft van vechten tegen het Russische regime, alsook omdat hij aan zijn leidinggevende informatie doorgaf over een collega die betrokken was bij drugshandel, hem toen werd aangeraden hierover te zwijgen en zijn leidinggevende dit vervolgens doorvertelde aan de betrokken collega, brengt verzoeker alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Hetzelfde kan gesteld worden over de verklaringen die louter voortbouwen op deze gronden. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeker gelden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij een nood heeft aan internationale bescherming omdat hij als lid van een familie van tegenstanders van het huidige Georgische regime een politieke overtuiging zal worden toegeschreven en omwille van zijn anti-Russische familie-identiteit als sociaal kenmerk, gelet op het feit dat in Georgië de herinnering aan het conflict met Rusland een polariserende factor blijft, oordeelt de Raad dat verzoeker eraan lijkt voorbij te gaan dat er in het kader van de beschermingsverzoeken van zijn ouders reeds op definitieve wijze werd geoordeeld dat er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij het politiek profiel van zijn ouders en de daaraan gekoppelde vrees. Concreet werd geoordeeld dat uit hun verklaringen geenszins blijkt dat zij echte tegenstanders van het huidige regime in Georgië zijn en (impliciet) dat uit de anti-Russische houding die zij en hun familie in het verleden aannamen geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van Georgië kan worden afgeleid. Ook wat betreft zijn verwijzing naar het feit dat zijn vader aan zijn leidinggevende informatie had doorgegeven over een collega die betrokken was bij drugshandel en zijn betoog dat dit K. P. betreft, die ondertussen een belangrijke functie heeft binnen de politie van Tbilisi, kan de Raad – nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze naam niet aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud – volstaan met de verwijzing naar de definitieve beoordeling van deze problemen naar aanleiding van de beschermingsverzoeken van zijn ouders. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de identiteit van deze collega niet werd opgeworpen in het kader van de beschermingsverzoeken van zijn ouders en broer P. S., voor wie ook een eigen verzoek om internationale bescherming werd ingediend, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen en bijkomende vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen.

Voorts merkt de Raad op dat de door verzoeker aanhaalde problemen die (hijzelf en) zijn broers zelf meemaakten – zijnde de benaderingen door onbekenden en de inbraak bij hen thuis – allemaal voortvloeien uit de problemen van zijn vader die zijn ouders hebben aangehaald naar aanleiding van hun eigen verzoeken om internationale bescherming en in het kader waarvan, zo weze herhaald, op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze vrees/problemen niet geloofwaardig zijn en/of zij niet aannemelijk maakten dat zij in dit verband geen beroep konden doen op de in Georgië voorziene bescherming. In zoverre verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift, dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie, los van deze van zijn ouders die in feite en in rechte verschillend is, bedoelt dat hij naar aanleiding van de vermeende problemen van zijn vader een andere vrees heeft dan zijn ouders, herhaalt de Raad dat in het kader van de beschermingsverzoeken van zijn ouders reeds op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze problemen in de eerste plaats niet geloofwaardig zijn en dat zij bovendien niet aannemelijk maakten dat er in hun hoofde geen nationale bescherming zou bestaan. De Raad ziet niet in hoe deze (ongeloofwaardige) problemen in verzoekers individueel geval wel aanleiding zouden kunnen geven tot internationale bescherming. Dat hij (of zijn minderjarige broers) zelf feiten zou(den) hebben meegemaakt naar aanleiding van deze problemen/vrees, neemt niet weg dat deze problemen op zich, die hiertoe de oorzaak vormden, niet geloofwaardig zijn en er kan beroep gedaan worden op nationale bescherming in dit verband. Verzoeker slaagt er met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid ook geenszins in dit *in*

concreto aan te tonen. Hij wijst in deze louter op zijn minderjarige leeftijd, zonder te verduidelijken waarom zijn situatie in de context van deze vermeende problemen anders zou zijn dan deze van zijn ouders, en haalt voor het overige ook geen elementen aan waaruit dit zou blijken. Verder wordt geenszins betwist dat er een nood aan internationale bescherming kan bestaan in hoofde van een persoon die represailles vreest door de problemen van een ander persoon. Echter, dient ook hier te worden herhaald dat op definitieve wijze vast staat dat de problemen/vrees van verzoekers vader, ten gevolge waarvan hij represailles vreest, niet geloofwaardig zijn en er bovendien beroep kan gedaan worden op nationale bescherming in dit verband.

Verder uit verzoeker doorheen zijn betoog in het verzoekschrift voornamelijk kritiek op hetgeen beslist werd in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders. In deze onderstreept de Raad dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kan worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeker gelden. Volledig ten overvloede treedt de Raad de commissaris-generaal in deze bij dat het louter volharden in of uitbreiden van ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen afbreuk kan doen aan deze ongeloofwaardigheid en dat hetzelfde kan gezegd worden over het louter volharden in of uitbreiden van verklaringen inzake problemen waarover geoordeeld werd dat in dit verband beroep kan worden gedaan op nationale bescherming. Bovendien, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat het planten van drugs in Georgië een gebruikelijke methode is om mensen valselijk te beschuldigen en dat K. P., die door zijn vader beschuldigd werd van drugshandel, een belangrijke functie bekleedt binnen de politie van Tbilisi en hij zich binnen deze functie schuldig maakte aan wangedrag, merkt de Raad op dat – los van de geloofwaardigheid van de identiteit van deze persoon – de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geenszins afdoende is om aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Georgië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad nogmaals dat de commissaris-generaal in het kader van de beschermingsverzoeken van verzoekers ouders op definitieve wijze vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen/vrees en dat zij evenmin aannemelijk maakten dat zij geen beroep konden doen op de in Georgië voorziene bescherming. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de beslissingen, genomen ten aanzien van zijn ouders, die betrekking hebben op hun individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan hun relaas/vrees geen geloof kan worden gehecht en zij niet aannemelijk maken niet op nationale bescherming te kunnen rekenen. Ook het gegeven als zou het door verzoeker en zijn ouders voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan die pertinente vaststellingen.

Verder, wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zijn verzoek werd beoordeeld alsof hij een volwassene is die autonoom beslissingen moet nemen of situaties moest inschatten op het ogenblik van de feiten, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins verduidelijkt waar er hem precies dergelijke verwachtingen worden tegengeworpen in de voorgaande beoordeling. Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat er zulke verwachtingen worden gesteld ten aanzien van verzoeker. Nergens worden hem gebrekkige verklaringen of bepaalde gedragingen van zijn kant verweten.

Vervolgens dient de Raad nog in te gaan op het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekers verklaringen overeenkomen met de verklaringen die zijn broers aflegden in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die zij indienden vóór verzoekers beschermingsverzoek, alsook met deze van zijn ouders, en dat verzoeker, gelet op zijn jongere leeftijd, beperktere verklaringen aflegde dan zijn broer N. S., die door zijn leeftijd meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen. In deze oordeelt de Raad dat er in het voormelde geenszins wordt ontkend dat verzoekers verklaringen in lijn liggen met de verklaringen van zijn familieleden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, en dat hem evenmin wordt verweten te weinig gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd. Er wordt hoofdzakelijk geoordeeld dat verzoeker zich hier beroept op incidenten die voortvloeien uit de problemen die zijn ouders aanhaalden in het kader van hun beschermingsverzoeken, en waarover geoordeeld werd dat deze ongeloofwaardig zijn of dat zij op nationale bescherming kunnen rekenen. Bovendien merkt de Raad op dat ook het verzoek om internationale bescherming van zijn beide minderjarige broers niet-ontvankelijk werden verklaard wegens een gebrek aan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigden en dat de door hen tegen deze beslissingen ingestelde beroepen op definitieve wijze werden verworpen door de Raad.

Tot slot betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de verwerende partij geen individueel en autonoom onderzoek voerde naar zijn verzoek om internationale bescherming daar zij enkel verwees naar de beoordeling van de beschermingsverzoeken van zijn ouders. In deze herinnert de Raad verzoeker eraan dat de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders vermoed werden eveneens te zijn ingediend in zijn naam, als begeleide minderjarige. Daar verzoeker in het kader van zijn eigen beschermingsverzoek nogmaals dezelfde problemen aanhaalde, volstond het de commissaris-generaal wel degelijk te verwijzen naar de beoordeling van de beschermingsverzoeken van zijn ouders.

Gelet op het voorgaande, betreffen de voorgaande elementen geenszins eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing haalt de verwerende partij nog bijkomende redenen aan waarom zij van mening is dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen eigen feiten zijn in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet:

"In verband met jouw verklaringen over de onbekende mannen die jouw broers zouden achtervolgd hebben, over de persoon die je broer aansprak en de persoon die in jouw tuin was, stelt het CGVS vast dat over de geloofwaardigheid hiervan ernstige twijfels rijzen en je hiermee onvoldoende een actuele vrees hardmaakt. Enerzijds heb je geen idee wie deze personen waren en kan je amper informatie geven over de voorvallen, waarmee ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan (CGVS, p. 4-5). Anderzijds blijkt uit niets dat indien deze incidenten zich toch hebben voorgedaan, het personen betreffen die jullie viseren en dit bij terugkeer opnieuw zullen doen. Indien ze jullie werkelijk viseerden, is het niet logisch dat ze louter een keer jouw broers achtervolgden en aanspraken en er één keer iemand in de tuin was, en dit enkel twee maanden voor jullie vertrek. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw vrees door deze incidenten."

De Raad oordeelt dat deze overwegingen niet onverkort kunnen worden overgenomen. Zo kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat hem niet kan verweten worden dat hij de identiteit van de daders van de incidenten die zijn broers meemaakten niet kent, gelet op zijn jonge leeftijd en het feit dat hij hier zelf niet bij aanwezig was. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker weet heeft dat zijn ouders problemen zouden hebben, zonder te kunnen specificeren welke problemen dit zouden zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Gelet op zijn jonge leeftijd, kan dit hem niet verweten worden en kan hem evenmin verweten worden dat hij de door hem aangehaalde incidenten niet linkt aan de problemen van zijn ouders. Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt echter dat verzoekers broers dezelfde incidenten aanhaalden en wel linkten aan de problemen van hun ouders en dat ook hun verzoeken niet-ontvankelijk werden verklaard en dat de hiertegen ingestelde beroepen eerder dit jaar door de Raad werden verworpen.

Gelet op het feit dat dit slechts bijkomstige overwegingen waren en gelet op het feit dat de loutere vaststelling dat verzoeker enkel verwijst naar de problemen die in het verlengde liggen van de problemen van zijn ouders, waarover op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze ongeloofwaardig zijn of dat zij op nationale bescherming kunnen rekenen volstaat, blijft de conclusie, dat verzoekers verklaringen geen eigen feiten betreffen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, overeind.

2.3.10. Voorts, wat betreft verzoekers verwijzing naar de huidige algemene veiligheidssituatie in Georgië, merkt de Raad op dat hieruit evenmin eigen feiten, in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kunnen worden afgeleid. Waar hij verwijst naar een passage van een reisadvies van de Britse autoriteiten in Georgië, gaat hij er aan voorbij dat dit een reisadvies is voor Britse burgers die naar Georgië willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Georgische nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, zijn niet van aard te dienen als basis voor een beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bovendien maakt deze passage enkel melding van protesten in Tbilisi en andere steden en dorpen waarbij er gewelddadige confrontaties kunnen ontstaan tussen demonstranten en de politie. Verzoeker brengt, mede gelet hierop, geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.11. Tot slot voert verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde kopie van zijn paspoort, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.12. Gezien het voorgaande, is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat

de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar verzoeker in dit verband nog opmerkt dat hij slechts vijfendertig minuten bij het commissariaat-generaal gehoord is, stipt de Raad aan dat de duur van een gehoor geenszins een indicatie betreft voor de grondigheid en volledigheid ervan, noch houdt dit een oordeel in over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas. Het thans louter wijzen op de duur van het persoonlijk onderhoud is geenszins van aard de hoger gemaakte beoordeling van verzoekers beschermingsnood in een ander daglicht te plaatsen. In dit verband voegt de Raad ook nog toe dat de lengte van de bestreden beslissing op zichzelf ook geen indicatie vormt voor de gegrondheid of de volledigheid van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor hem rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van deze artikelen is om deze reden niet dienstig.

2.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet hij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij, mede gelet op het voorgaande, geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoeker in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS